

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu

Митрополит Антоније Блум
НАУЧИМО СЕ МОЛИТВИ

ИСУСОВА МОЛИТВА: "ПОМИЛУЈ МЕ, ГРЕШНОГ!"

У прошлој беседи сам говорио о Исусовој молитви која гласи: *"Госпoде, Исусе Христe, Синe Бoжии, помилуј мe, грешног"*. И покушао сам да објасним зашто се од најстаријег доба прве речи ове молитве сматрају за скраћено Јеванђеље и за исповедање целе хришћанске вере у неколико кључних речи.

А данас желим да се зауставим на другој половини ове молитве, управо на речима: *"помилуј мe, грешног"*. Како сваки човек може себе да назове грешним? Да ли сваки човек може ово да учини искрено? Зар то неће бити лицемерно и да ли је то истина?

Ово не би увек било истина кад би се појам греха односио само на моралне категорије праведности, поштења и моралне исправности. Међутим, постоји дубље и основно значење речи "грех".

Грех је пре свега губитак човековог општења са својом сопственом дубином. Човек је дубок, а тако често живи површно, само површним осећањима и појмовима и уместо да живи из дубине, да делује из сржи свог бића он живи рефлексним животом - човек реагује на живот, он је прости одбљесак оних зракова који на њега падају.

Ово је први и основни грех: површност, губитак дубине, губитак општења са овом дубином, и последица тога је да човек губи општење са садржајем ове дубине, односно са Богом. У једној од првих беседа поменуо сам да у сваком човеку постоји бескрајна дубина коју може да испуни само Сам Бог. Дакле, живећи на површини сопственог живота човек губи заједницу са Самим Богом, а изгубивши заједницу са Богом човек постаје туђ и својим ближњима и околини, људима и животу у целини. Он постаје човек који живи у себи, и за себе, човек чији је центар живота он сам, и такав живот постаје сиромашан и безсадржајан. Св. Теофан Затворник каже да такав човек личи на струготину дрвета која се обавила око своје унутрашње празнине. То је у ствари стање греха. И ово стање у себи мора да призна сваки човек уколико је иоле поштен. Ко може да каже за себе да живи из све дубине своје душе, свог срца и свог ума, у пуном размаху своје (хришћанске) воље, са свом смелошћу, свом племенитошћу и у свој својој величини?

Дакле, стајући пред Бога Који и јесте Узвишеност и КОЈИ нас је створио за узвишеност, не можемо да не признамо своју греховност, односно баш то да смо отпали од свог првородног достојанства. Наравно, зато можемо да Му се обратимо

са вапајем душе: "Господе, опрости! Каква срамота! Ти си ме створио узвишеним, а ја сам се изродио, тако сам се срамно изродио!"

Међутим, реч "помилуј" не значи само "опрости". То је грчка реч која значи веома много, она значи: "опрости, заустави Свој гнев, дај ми времена да се уразумим, дај ми могућност да узрастам у ону меру узвишености за коју си ме Ти назначио. Ово значи - "круниши ме том узвишеношћу". И због тога ове речи: "*Господе, помилуј!*" - на грчком "*Кирие, елеисон*", користимо у свим животним случајевима: "Испољи према мени Своју првобитну љубав! Испољи према мени ону љубав коју си нам показао у Исусу Христу: крсну, пожртвовану, великодушну љубав, буди благ, утеши ме, исцели ме, УЧИНИ да поново постанем човек достојан тог звања, односно, Да, на крају, постанем достојан да будем Твој пријатељ у векове векова."

Овим завршавам низ својих беседа о молитви, Молите се Исусовом молитвом. Она је једноставна, али учите се да је примењујете са свом истинољубивошћу и искреношћу, не заборављајући да се - назвавши Исуса Христа Сином Божијим и Господом - обавезујете да живите достојно Његове узвишености и ваше узвишености.

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu